

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/75/2014
Identifikačné číslo spisu:	7012201237
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7012201237.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Jozefa Hargaša, v právnej veci žalobcu: AGROTRŇA s.r.o., Malá Trňa 181, IČO: 36 603 082, zastúpeného JUDr. Ľubošom Petrovským, advokátom so sídlom Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020503/1/525547-1118594/2012/5309 zo dňa 16. augusta 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/302/2012 - 54 zo dňa 17. apríla 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/302/2012 - 54 zo dňa 17. apríla 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020503/1/525547-1118594/2012/5309 zo dňa 16. augusta 2012, ktorým podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Košice č. 9813301/1/1026/2012/Bab zo dňa 23. januára 2012, ktorým nebol žalobcovi priznaný nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie september 2010 v sume 121 050,51 € a bola mu určená vlastná daňová povinnosť vo výške 11 938,46 €.

Krajský súd dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre odpočítanie DPH v zdaňovacom období september 2010 v sume 121 050,51 € na základe

dodávateľských faktúr od dodávateľov BRSC s.r.o., W. O. - VENIKOM a JOMADO, s.r.o. Takisto v súlade so zákonom správca dane ponechal daň z pridanej hodnoty, ktorú žalobca vykázal ako vlastnú daňovú povinnosť, ktorú je žalobca ako platiteľ povinný odvieť vo výške uvedenej v podanom daňovom priznaní za už uvedené zdaňovacie obdobie.

Na námietku žalobcu o nedostatočnom zistení skutkového stavu, resp. neposkytnutí mu priestoru, aby mohol predložiť relevantné dôkazy z vykonávanej daňovej kontroly súd prvého stupňa poukázal na ustanovenie § 15 ods. 6 písm. d/ zákona č. 511/1992 Zb., z ktorého vyplýva pre žalobcu ako kontrolovaný daňový subjekt povinnosť umožniť vykonanie daňovej kontroly a predloženie všetkých dôkazov, ku ktorým je vyzvaný, resp. ktoré je povinný predkladať. Ďalej uviedol, že žalobcovi bola na začiatku daňovej kontroly zaslaná písomná výzva, spolu s upovedomením o výkone daňovej kontroly zo dňa 29. novembra 2010, aby predložil dôkazné prostriedky preukazujúce dodanie tovaru od dodávateľa W. O. - VENIKON s uvedením, o ktoré konkrétne faktúry sa jedná za účelom preukázania a preverenia oprávnenosti nároku na odpočítanie dane v predložennom daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie september 2010, k čomu bola stanovená 15-dňová lehota. Doplnil, že žalobca napriek tomu, že výzvu prevzal (resp. jeho splnomocnený zástupca), v stanovenej 15-dňovej lehote neposkytol žiadnu odpoveď, až 20. decembra 2012 predložil účtovné doklady za september 2010, ale nie všetky, preto ho kontrolná skupina opakovane vyzvala na predloženie dokladov výzvami z 10. januára 2011, 10. februára 2011 a 04. apríla 2011, ktoré hoci riadne prevzal, na ne žiadnym spôsobom nereagoval. Daňový subjekt nereagoval ani na výzvy zo dňa 14. novembra 2011 a 06. decembra 2011, ktoré tiež riadne prevzal.

Následne konštatoval, že dôkazné bremeno, ako to vyplýva z ustanovenia § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v daňovom konaní znáša daňový subjekt. Doplnil, že žalobca okrem faktúr, ktoré boli predložené správcovi dane iné dôkazy nepredložil, nezaslal žiadne vyjadrenie, vysvetlenie, teda nereagoval na žiadnu výzvu správcu dane. Zdôraznil, že sám žalobca si nesplnil svoju povinnosť, ktorá pre neho vyplýva zo zákona č. 511/1992 Zb., preto z jeho strany nie je dôvodné namietat' nedostatočné zistenie skutkového stavu správcom dane. V tejto súvislosti mal za nedôvodné tvrdenie žalobcu, že zaistené doklady mu neboli vydané orgánmi činnými v trestnom konaní, ani súčasnej konateľke X. Z., pretože ako zistili zamestnanci správcu dane, žiadne doklady v súvislosti s faktúrami, ktoré mali byť podkladom na odpočítanie dane z pridanej hodnoty, zaistené neboli. Za nedôvodnú označil aj námietku, že si žalobca zvolil právneho zástupcu advokáta, ktorý v priebehu konania zomrel, teda došlo k zániku plnomocenstva, nakoľko je vecou vzťahu medzi zástupcom a zastúpeným ako spolupracujú. Napokon žalobca ani žiadnym spôsobom nepreukázal, že nejaké dôkazy v súvislosti s preskúmaným konaním odovzdal právnenému zástupcovi.

Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd aj námietku, v zmysle ktorej rozhodnutie žalovaného neobsahuje dostatok dôvodov, je nepreskúmateľné a nezodpovedá požiadavkám v zmysle § 30 ods. 1, 3 zákona č. 511/1992 Zb. Uviedol, že rozhodnutie žalovaného bolo riadne doručené vtedajšej právnej zástupkyňi žalobcu JUDr. Martine Gombosovej, ktorá ho prevzala 02. augusta 2012. Následne dodal, že preskúmané rozhodnutie obsahuje konštatovanie skutkového stavu zisteného vykonanou daňovou kontrolou, pričom žalovaný jednotlivé skutkové zistenia vyhodnocoval z pohľadu žalobcom uplatneného nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty. V dôvodoch svojho rozhodnutia sa žalovaný podrobne vyporiadal s jednotlivými odvolacími námietkami. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol skutočnosti, ktoré boli rozhodujúce pre vydanie jeho rozhodnutia, zdôvodnil, akými úvahami bol vedený pri hodnotení vykonaných dôkazov a aplikácii relevantnej právnej úpravy.

Súd prvého stupňa pokladal za neopodstatnenú taktiež námietku, že ťažiskovým a vlastne jediným dôkazom, na ktorom je postavené rozhodnutie ako správca dane, tak aj žalovaného je totožnosť osoby ako spoločníka, resp. konateľa v spoločnostiach, medzi ktorými došlo k uskutočňovaniu zdaniteľného plnenia, a to W. O.. Správca dane, ako to vyplýva z obsahu pripojených administratívnych spisov vykonal šetrenie, na základe ktorého zistil, že W. O. bol oprávnený konať za dodávateľské ako aj odberateľské spoločnosti. Pri uzatváraní dodávateľských a odberateľských zmlúv, či už formou písomnou alebo ústnou medzi spoločnosťami personálne prepojenými jeho osobou vystupoval ako oprávnená osoba na strane dodávateľa i odberateľa. Platby za tovar a služby boli uskutočňované v

hotovosti, sám dojednával ceny, sám vystavoval pokladničné doklady, príjmové aj výdavkové. V spoločnostiach, kde bol W. O. konateľom alebo spoločníkom sám vykonával všetky činnosti súvisiace s obchodno-ekonomickými a organizačno-výrobnými aktivitami týchto spoločností. V celom reťazci svojich obchodných spoločností bol nezastupiteľný, a ku všetkým preverovaným skutočnostiam sa mohol iba on vyjadrovať, predkladať dôkazné prostriedky ku kontrole. K nepriznaniu nadmerného odpočtu nedošlo z dôvodu personálneho prepojenia konateľa, resp. spoločníka v spoločnostiach jednou osobou W. O., medzi ktorými došlo k údajnému uskutočneniu zdaniteľného plnenia, ale z dôvodu, že daňovou kontrolou mu nebolo uznané odpočítanie z dane z dodávateľských faktúr od dodávateľa tak, ako je to uvedené v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia, ktorých úhradu žalobca deklaroval platbou v hotovosti predložením výdavkových pokladničných dokladov. Odpočítanie dane nebolo uznané z dôvodu, že v zmysle § 49 ods. 1, 2 písm. a/ v nadväznosti na § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) k uskutočneniu predmetných zdaniteľných obchodov deklarovaných uvedenými dodávateľskými faktúrami nedošlo. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že tovar deklarovaný dodávateľskými faktúrami mu bol aj reálne dodaný, t.j. nepreukázal, že tovar deklarovaný aj prijal. Pre reálne uskutočnenie dodávky tovaru nestačí ani to, ak tovar, ktorý je predmetom dodania korešponduje s predmetom činnosti podľa živnostenského oprávnenia, ale je potrebné preukázať, že došlo k reálnemu uskutočneniu daného obchodu, teda aj dodania tovaru, nielen po formálnej stránke, teda predložením dodávateľskej faktúry od dodávateľa.

Rovnako tak vyslovil, že k námietke žalobcu, kde tento tvrdí, že aktivity žalobcu a ďalších spoločností nemožno označiť za fiktívne, je potrebné uviesť, že správca dane zachytil celý tok dodávok za dlhšie obdobie, preukazujúci nereálnosť deklarovaných plnení. Spoločnosti, ktoré boli personálne prepojené osobou W. O. pri vzájomných deklarovaných dodávkach tovaru vytvárali síce dojem ekonomickej činnosti, ktorá sa pri posudzovaní vzťahu dodávateľ - odberateľ javila ako skutočná, avšak pri zohľadnení celej štruktúry vzťahov v skutočnosti išlo len o fiktívnu ekonomickú činnosť bez reálneho podkladu. Pri vyhodnocovaní jednotlivých dôkazov a v ich vzájomnej súvislosti s prihliadnutím na zákon o DPH, ale aj na záver rozsudku Súdneho dvora ES z 21. februára 2006 vo veci C-255/02 „Halifax plc“ podľa názoru súdu prvého stupňa žalovaný správne konštatuje, že v danom prípade hlavným cieľom deklarovaných zdaniteľných obchodov bolo v reťazci viacerých spoločností deklarovať umelo vytvorené zdaniteľné obchody s cieľom odčerpania finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu formou nadmerných odpočtov, teda hlavným cieľom deklarovaných obchodných aktivít bolo získať daňovú výhodu. Preto mal za neopodstatnenú námietku, že by správne orgány neprihliadali na uvedené rozhodnutie.

Ohľadom námietky žalobcu, že podnikateľské subjekty personálne prepojené osobou W. O. fungovali vo forme blízkej holdingu, ktorý spája výhody veľkých podnikov s výhodami podnikov menších jednotiek holdingu, súd prvého stupňa poukázal na skutočnosť, že daňové subjekty prepojené osobou W. O. obchodovali iba medzi sebou navzájom, pričom konečný príjemca nebol zistený, ba práve naopak bolo zistené, že obchodovaný tovar neustále zostával v obehu v rôznych schémach vo vnútri spoločnosti, za ktoré ako bolo zistené, je vedená spoločná evidencia tovarového toku a tento tovar nie je umiestňovaný na trh, teda charakteristiky holdingu pre tieto spoločnosti nemajú význam. Doplnil, že aj v holdingu jednotlivé spoločnosti musia viesť samostatné účtovníctvo a tiež jednotlivé vzťahy medzi spoločnosťami musia byť zaznamenávané aj v účtovníctve. Účtovné jednotky sú povinné zostavovať aj individuálnu účtovnú závierku. Ak mali tieto spoločnosti fungovať vo forme blízkej holdingu, potom by nemal význam tok tovaru iba medzi jednotlivými spoločnosťami v rámci jedného miesta, bez vstupu do obchodných transakcií ďalších osôb a spoločností.

Ďalej konštatoval, že námietka žalobcu uvedená v závere žaloby, že správca dane pri posudzovaní vzniku nároku na odpočítanie dane podľa § 49 v nadväznosti na § 19 ods. 1 zákona o DPH nedostatočne zistil skutkový stav veci a zistené skutočnosti nedostatočne, resp. vôbec nevyhodnotil, z ktorého dôvodu rozhodnutie správcu dane, ako aj žalovaného je nepreskúmateľné, nie je možné považovať za dôvodnú, nakoľko rozhodnutie správcu dane ako aj žalovaného spĺňa zákonom stanovené podmienky rozhodnutia v zmysle § 30 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. Zdôraznil, že v odôvodnení rozhodnutí správnych orgánov je uvedené ako bolo vykonané dokazovanie a šetrenie v zmysle § 2 zákon č. 511/1992 Zb., že žalobca

nespolupracoval so správcom dane, na zaslané výzvy nepredložil dôkazy, nepodal vyjadrenia, vysvetlenia, správca dane sám vykonal zistenia sporných skutočností a vykonané dôkazy boli správnymi orgánmi hodnotené podľa ich úvahy, každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Výrok rozhodnutí správnych orgánov označil za logický záver, ktorý vyplýva z vykonaného dokazovania a jeho hodnotenia.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP a domáhal sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a žalobcovi prizná náhradu trov konania.

Uviedol, že správca dane a v konečnom dôsledku ani súd nevzal do úvahy žiadnu inú možnú alternatívu vo vzťahu k uvedeným obchodom, a to najmä fakt, že platná právna úprava nevyžaduje pre preukázanie reálnosti uskutočnenia obchodov a pre uplatnenie práva platiteľa na odpočítanie, preukazovanie skutočností a predkladanie dôkazov vyžadovaných správcom dane. Okrem toho dôkazy predkladané žalobcom sú účelovo neakceptované a neodôvodnene spochybňované napr. aj tým, že ide o obchody medzi personálne prepojenými spoločnosťami. Takýto postup v podstate znemožňuje žalobcovi preukázať reálnosť obchodov a splniť si dôkaznú povinnosť (na ktorú súd poukazuje aj v odôvodnení rozsudku), keď všetky jeho dôkazy sú už vopred spochybnené personálnym prepojením obchodujúcich subjektov. Žalobca mal za to, že i z tohto dôvodu krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Za nesprávny a ničím nepreukázaný záver považoval žalobca aj súdom konštatovanú skutočnosť, že obchody W. O. (a aj žalobcu) sú po posúdení a zohľadnení celej štruktúry vzťahov iba fiktívnou ekonomickou činnosťou bez reálneho podkladu. Žalobca ako aj iné spoločnosti spojené s W. O. v stovkách daňových kontrol poukazovali, že mali dostatočné personálne kapacity (niekoľko stovák zamestnancov - čo je preveriteľná skutočnosť cez sociálnu poisťovňu), množstvo motorových vozidiel (čo je preveriteľné cez príslušný dopravný inšpektorát), množstvo nehnuteľného majetku (čo je preveriteľné z odpisov z listov majetku vedených príslušnou správou katastra), množstvo zvierat, iného hnutel'ného majetku, ako aj tovarových zásob (k čomu spoločnosti spojené s W. O. v rámci daňových kontrol predkladali fotodokumentáciu a kamerové záznamy na DVD nosičoch). Z uvedeného dôvodu žalobca považoval konštatovanie súdu, že spoločnosti spojené s W. O. nemali reálny podklad - možnosti vykonávať skutočnú podnikateľskú činnosť za účelové, ničím nepodložené aj žalobcom opakovane vyvrátené. Žalobca poukázal na nelogickosť záveru súdu o fiktívnosti uskutočňovaných obchodov, nakoľko personálne zdroje ako aj obhospodarovanie majetku v takom veľkom rozsahu je spojené s veľkými finančnými nákladmi, ktoré pri fiktívnosti, t.j. „uskutočňovaní obchodov iba na papierí“ by boli zbytočné (a ani by sa nemohli realizovať, napríklad ako platenie dane z nehnuteľnosti), naopak, zamestnanci, ktorí by pre neexistenciu majetku nemohli vykonávať prácu, ktorú mali dohodnutú v pracovnej zmluve, by boli jasným dôkazom proti žalobcovi. V danom prípade však žalobca ako aj iné spoločnosti W. O. opakovane navrhovali v rámci daňových kontrol ako dôkazy svedecké výpovede bývalých zamestnancov k jednotlivým uskutočňovaným činnostiam.

Žalobca nesúhlasil s argumentáciou súdu, že rozhodnutie žalovaného je preskúmateľné z dôvodu, že žalovaný sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami. Žalobca poukázal na skutočnosť, že voči spoločnostiam personálne prepojeným s p. W. O. boli žalovaným vydané desiatky rozhodnutí (vždy s dorubom dane), ktoré sú odôvodnené totožne a odôvodnenie rozhodnutia má aj rovnakú štruktúru textu, t.j. akoby „vzorové“. Tieto vzorové rozhodnutia boli žalovaným vydávané bez ohľadu na skutkovú situáciu a námietky, návrhy a dôkazy predkladané žalobcom v priebehu daňovej kontroly.

Žalobca zdôraznil, že skutočnosť, že medzi spoločnosťami existuje personálne prepojenie nie je sama o sebe spôsobilá mať výpovednú hodnotu vo vzťahu k uskutočneniu (resp. neuskutočneniu) akéhokoľvek plnenia. Argumentáciu personálnou účasťou akejkolvek osoby v akejkolvek spoločnosti -

spoločnostiach, nie je možné dávať do priamej ani nepriamej súvislosti s uskutočnením zdaniteľného plnenia, pretože toto je preukázateľné len z iných skutočností.

Okrem toho krajský súd sa podľa názoru žalobcu nevysporiadal s otázkou režijných nákladov a iných nákladov, na ktoré v žalobe poukázal žalobca. Ako je zrejmé nielen z dôkazov predložených žalobcom, ale i z výkonu daňovej kontroly žalovaným, ktorá predchádzala vydaniu rozhodnutia, ktorého zrušenia sa žalobca domáha, tieto podnikateľské subjekty v podstate fungovali vo forme blízkej holdingu, ktorý spojuje výhody veľkých podnikov (napr. ekonomickú silu, kapacitné možnosti, významnejšie postavenie na trhu) s výhodami podnikov menších jednotiek holdingu (napr. pružnosti). Skutočnosť, že daňový subjekt neučtuje o režijných nákladoch, neznamena automaticky, že by tento daňový subjekt žiadnu činnosť reálne nevykonával a nemal vytvorené reálne podmienky na uskutočnenie zdaniteľných obchodov. Keďže p. W. O. riadil ako štatutárny zástupca niekoľko spoločností, nebolo v tomto prípade účelné, aby každá z týchto spoločností bola osobitne odberateľom elektrokomunikačných služieb, energie, vody a plynu, prípadne ďalších služieb, ktoré obvykle využívajú podnikateľské subjekty pri svojej podnikateľskej činnosti. Nie je zákonom zakázané, aby jeden podnikateľský subjekt využíval so súhlasom ďalšieho podnikateľského subjektu služby telekomunikačných operátorov, energiu, vodu či plyn, za ktoré platí ako odberateľ podnikateľský subjekt odlišný od daňového subjektu, obzvlášť, ak sú personálne prepojené.

Bol názoru, že súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia žiadnym spôsobom nevysporiadal ani s námietkou žalobcu, že zo strany žalovaného sa jednalo o neodôvodnené a z tohto dôvodu nepreskúmateľné rozhodnutie.

Žalobca ďalej poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 12. januára 2011, sp. zn. 7S/13934/10, kde v právnej veci žalobcu obchodnej spoločnosti SHEN - TIAN, s.r.o., proti bývalému Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky ako žalovanému, rozhodol a vyhovel žalobcovi v celom rozsahu a podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP zrušil rozhodnutie žalovaného č. I/221/8986-95875/2010/990395-r zo dňa 30. augusta 2010 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca zdôrazňuje, že sa jednalo o skutkovo totožnú vec, kde si obchodná spoločnosť SHEN - TIAN, s.r.o., ako žalobca uplatňoval odpočítanie dane z dvoch faktúr od dodávateľov, pričom sa jednalo o spoločnosti, ktoré boli personálne prepojené s osobou p. W. O. (vrátane žalobcu). Správca dane vyvodil záver, že predmetné zdaniteľné obchody sa reálne neuskutočnili a neoprávnene si odpočítal daň z týchto obchodov a konštatoval, že p. W. O. bol konateľom dodávateľských, ako aj odberateľských spoločností teda, že tovar „predával sám sebe“ ako aj „kupoval sám pre seba“.

Žalobca poukázal na skutočnosť, že daňové orgány postupovali pri daňových kontrolách voči spoločnostiam personálne prepojeným s p. W. O. nezákonným spôsobom opakovane a dotknuté spoločnosti sa voči tomuto postupu bránili podávaním žalôb o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy. Argumentácia bola v týchto prípadoch obdobná ako v prípade predmetnej daňovej kontroly, keď žalobca podal na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 6S/16246/2010 žalobu, ktorou sa domáhal ochrany pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy. Konajúci súd v plnom rozsahu podanej žalobe vyhovel a rozsudkom správcovi dane bolo zakázané pokračovať v začatej daňovej kontrole. Konajúci súd si v odôvodnení rozsudku plne osvojil argumentáciu žalobcu keď skonštatoval, že „vzhľadom na záver ústavného súdu (nález Ústavného súdu SR II. ÚS 118/08-61 zo dňa 10. decembra 2009), podľa ktorého totožnosť správcu dane pre účely vymedzenia miestnej príslušnosti je daná aj totožnosťou jeho zamestnancov, čo riaditeľ Daňového úradu Kráľovský Chlmec nerešpektoval, je potrebné konštatovať, že daňová kontrola u navrhovateľov (navrhovateľa spoločnosti CARTOON s.r.o.) bola realizovaná v rozpore so zákonom“. Napriek uvedenému správca dane pokračoval v daňovej kontrole u žalobcu, hoci jej ďalší postup bol súdom rozsudkom výslovne zakázaný, čím vzniká dôvodné podozrenie, že zo strany správcu dane mohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty trestného marenia spravodlivosti, marenia výkonu súdneho rozhodnutia a zneužitia právomoci verejného činiteľa.

Ďalej uviedol, že súd sa okrem tohto nijako nevysporiadal so skutočnosťou, že v obdobných prípadoch

v počte asi 200 súdnych sporov práve Krajský súd v Košiciach vydal rozhodnutia, ktorým výslovne zakázal pokračovať v daňových kontrolách pre ich nezákonnosť (súd o tejto skutočnosti má vedomosť). Tieto právoplatné rozsudky neboli nijak zrušené a žalobca jednoznačne očakával že budú tým istým súdom akceptované aj v tomto konaní a sudca bude mať ten istý právny názor na nezákonný postup daňových úradov. Ani zmena rozhodovacej praxe súdov nemôže mať totiž vplyv na právoplatné rozhodnutie v konkrétnom prípade, ktorého sa týka.

Žalobca ďalej poukázal na svoju dôkaznú tieseň, keď jeho doklady spolu s dokladmi spoločností personálne prepojených s p. W. O. boli zaistené orgánmi činnými v trestnom konaní a do dnešného dňa neboli vrátené. Táto skutočnosť je súdu známa z množstva ďalších súdnych konaní. Súdu je taktiež známa skutočnosť, že následne sa zistilo, že množstvo dokladov, ktoré boli zaistené chýba, čo potvrdzujú aj príslušné policajné zložky a čo nemôže byť kladené za vinu žalobcovi. Z tohto dôvodu je aj konštatovanie súdu, že žalobca mal nahliadať do zaistených dôkazov iba právom, ktoré v skutočnosti bolo v danom prípade bez významu a možnosti ho riadne využiť.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že správca dane nepožadoval od žalobcu predloženie dôkazov nad rámec právnej úpravy a neznemožnil žalobcovi preukázanie reálnosti obchodov a splnenie si daňovej povinnosti. Obsahom výziev správcu dane bola požiadavka o písomné vysvetlenie k uskutočneniu deklarovaných obchodov v zmysle sporných faktúr a predloženie dôkazných prostriedkov potvrdzujúcich reálnosť týchto obchodov. Pri tom išlo o konkrétne skutočnosti, ktoré mali preukázať pravdivosť a vierohodnosť údajov uvedených na sporných faktúrach. Zdôraznil, že správca dane nie je povinný bezvýhradne akceptovať skutočnosti uvádzané v predložených účtovných a iných dokladoch a v prípade pochybností o ich pravdivosti, či správnosti, je povinnosťou žalobcu reagovať na výzvy správcu dane a predložiť požadované doklady preukazujúce splnenie podmienok na uplatnenie nároku na odpočítanie dane. Dal do pozornosti, že žalobca v tomto prípade napriek opakovaným výzvam nepredložil žiadny relevantný dôkaz o tom, že deklarované plnenie bolo aj reálne uskutočnené. Ďalej uviedol, že správca dane po zhodnotení dôkazných prostriedkov predložených v rámci daňovej kontroly žalobcom, ako aj zabezpečených v súčinnosti s tretími osobami, dospel k záveru, že v uvedenom prípade nejde o ekonomickú činnosť reálne vykonávanú podnikateľskými subjektmi. Zistenia z vykonaných kontrol u spoločností personálne prepojených preukazujú, že reálne uskutočnenie predaja a nákupu obchodovaných komodít nebolo preukázané žiadnymi dôkazmi, ktoré by preukazovali existenciu režijných nákladov, prepravných nákladov, nákladov na výkon práce vlastnými prípadne cudzími zamestnancami, vlastníctvo motorových vozidiel, nehnuteľností, nebol vykázaný hmotný investičný majetok, ktoré skutočnosti poukazujú na to, že nebol vytvorený ani minimálny predpoklad ekonomickej činnosti. Mal za to, že tieto skutočnosti potvrdzujú fiktivnosť uskutočnených obchodov. V závere vyjadrenia uviedol, že aktivity žalobcu, ako aj jeho dodávateľov nesmerovali k dosiahnutiu zisku, ale k umelému vytvoreniu podmienok pre čerpanie daňovej výhody (nadmerného odpočtu). Počas celej doby obchodovania s jednotlivými komoditami nebolo preukázané, že tieto boli spotrebované konečným spotrebiteľom, ktorý by odviezol daň na výstupe aj do štátneho rozpočtu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 211 a nasl. OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29. septembra 2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na

zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 250i ods. 1 OSP pri preskúmvaní zákonosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 1a písm. c/ zákona č. 511/1992 Zb. správou daní je evidencia a registrácia daňových subjektov a ich vyhľadávanie, overovanie podkladov potrebných na správne a úplné zistenie dane, daňové konanie, daňová kontrola, evidovanie daní a preddavkov vrátane vysporiadania daňových preplatiek a daňových nedoplatkov, daňové exekučné konanie a ďalšie činnosti správcu dane a iných orgánov podľa tohto zákona alebo osobitných zákonov.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pri tom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 2 ods. 3 zákon č. 511/1992 Zb. správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 15 ods. 6 písm. d/ a e/ zákon č. 511/1992 Zb. kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane povinnosť predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia a predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa ods. 10 druhej vety.

Dokazovanie vedie správca dane, pričom dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli určené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov (§ 29 ods. 1 a 2 zákona č. 511/1992 Zb.).

Podľa § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a podobne), o svedecké výpovede, o znalecké posudky, verejné istiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a dokladmi k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb., daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH predmetom dane je dodanie tovaru za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby.

Podľa § 19 ods. 1 veta prvá a druhá zákona o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník.

Podľa 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa ods. 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovaru a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o účtovníctve“) účtovná jednotka je povinná doložiť účtovné prípady účtovnými dokladmi. Účtovanie účtovných prípadov v účtovných knihách vykoná účtovná jednotka účtovným zápisom iba na základe účtovných dokladov.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o účtovníctve účtovná jednotka je povinná účtovať tak, aby účtovná závierka poskytovala verný a pravdivý obraz o skutočnostiach, ktoré sú predmetom účtovníctva, a o finančnej situácii účtovnej jednotky.

Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho a súdneho spisu konštatuje, že vo vzťahu k predmetu odvolacích námietok žalobcu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a na zdôraznenie jeho správnosti doplnia nasledovné dôvody (§ 219 ods. 2 OSP).

Z obsahu administratívneho a súdneho spisu odvolací súd zistil, že odvolacie dôvody a argumentácia žalobcu, počnúc odvolaním podaným proti dodatočnému platobnému výmeru, žalobnými námietkami a odvolaním proti rozsudku krajského súdu končiac, v podstate smerujú proti spôsobu vyhodnotenia výsledkov dokazovania. Žalobca namietal, že rozhodnutia nie sú dostatočne odôvodnené, z ktorého dôvodu sú nepreskúmateľné, pretože nemajú náležitosti, ktoré vyžaduje ustanovenie § 30 ods. 1, 3 a § 48 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb.

Žalobca vo vzťahu k predmetu dodaného tovaru trvá na tom, že uskutočnenie neuznaného zdaniteľného obchodu bolo preukázané z jeho strany predložením daňových dokladov. Skutočnosť, že medzi spoločníkmi existuje personálne prepojenie, nemôže mať sama o sebe výpovednú hodnotu vo vzťahu k uskutočneniu (neuskutočneniu) akéhokoľvek plnenia. Argumentáciu s personálnou účasťou akejkoľvek osoby v akejkoľvek spoločnosti nie je možné dávať do priamej a nepriamej súvislosti s uskutočnením zdaniteľného plnenia, pretože toto je preukázateľné len z iných skutočností.

Odvolací súd na podklade administratívneho spisu konštatuje, že žalobca okrem faktúr nepredložil žiadne iné dokumenty, ktorými preukazoval reálne uskutočnenie dodávky. Prijatie faktúr s formálne splnenými náležitosťami podľa § 71 zákona o DPH ešte nezakladá podmienku možnosti uplatnenia práva na odpočítanie daní z prijatých faktúr. Znamená to, že podmienky, po splnení ktorých vzniká platiteľovi nárok na odpočet dane nespočívajú len vo formálnej deklarácii, v predložení dokladov s predpísaným obsahom, ale tieto musia mať povahu faktúr, ktoré musia nesporne preukazovať vyžadovanú skutočnosť vo všetkých jej znakoch a v právnej skutočnosti v objeme a subjekte. Tak ako na to poukázal aj krajský súd, daňový subjekt predložil faktúry od dodávateľov:

- BRSC s.r.o. - č. 020910/BR o dodaní 28,50 m2 pilín,

- W. O. - VENIKON

? č. 150910/V1 o dodaní 1950 q sena, 1100 q slamy, 1900 q šrotu a 254 600 ks kukurice v strukovom stave,

? č. 150910/V6 o dodaní 215 400 ks kukurice v strukovom stave,

? č. 300910/V o dodaní 2500 q sena, 990 q slamy, 3500 q šrotu a 320 000 ks kukurice v strukovom stave,

- JOMADO, s.r.o. - č. 300910/J4 o dodaní 90 000 kg jablčnej drene,

? č. 300910/J3 o dodaní 150 000 l jablčnej šťavy.

Z týchto faktúr bol dodávateľ povinný sumu dane z pridanej hodnoty, ktorú na nich uvádza, priznať a uviesť. Uvedené doklady by boli dôkazom iba vtedy, ak by boli vystavené na základe reálneho plnenia, ktorého uskutočnenie bol daňový subjekt povinný preukázať. Teda v tomto prípade vznikla daňová povinnosť v zmysle § 49 ods. 1 zákona o DPH, teda žalobca ako platiteľ DPH nadobudol tovar na základe uvedených daňových faktúr a zároveň, že tieto zdaniteľné plnenia použil na dodávky tovaru a služieb ako platiteľ tak, ako vyžaduje ustanovenie § 49 ods. 2 zákona o DPH. Žalobca bol správcom dane písomne vyzvaný výzvami z 10. januára 2011, 10. februára 2011 a 04. apríla 2011, ako aj výzvami z 14. novembra 2011 a 06. decembra 2011 na predloženie účtovných dokladov za september 2010 v súvislosti s uskutočnenými obchodmi, a to dokladov preukazujúcich prepravu tovaru, EVČ vozidiel, inventárne karty dlhodobého majetku, spotrebu PHM, knihy jázd, technické preukazy motorových vozidiel, ostatné účtovné doklady a zmluvy, týkajúce sa kontrolovaného obdobia, bankové výpisy a interné doklady. Žalobca však na žiadnu z týchto výziev nereagoval a iné doklady ako vyššie uvedené faktúry nepredložil, ani neposlal žiadne vysvetlenie.

K námietkam žalobcu, že dôkazy predkladané žalobcom sú účelovo neakceptované a spochybňované a že opakovane navrhoval v rámci daňovej kontroly ako dôkaz svedecké výpovede bývalých zamestnancov k jednotlivým uskutočňovaným činnostiam najvyšší súd uvádza, že žalobca k posudzovanému zdaniteľnému obchodu predložil iba sporné faktúry a doklady k úhrade v hotovosti, preto boli žalobcovi doručené výzvy správcu dane na predloženie a zapožičanie dokladov z 10. januára 2011, 10. februára 2011 a 04. apríla 2011, ako aj výzvy z 14. novembra 2011 a 06. decembra 2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom súdneho i pripojeného administratívneho spisu mal za preukázané, že žalobca nepredložil žiaden dôkaz k svojim tvrdeniam uvedeným v podanom daňovom priznaní k DPH a v predložených dokladoch a nepodal vysvetlenie k žiadnym skutočnostiam. Žalobcovi bola zaslaná výzva na vyjadrenie sa k protokolu a na jeho prerokovanie č. I/332/19469-140581/2011/Karn zo dňa 27. decembra 2011, ktorej prílohou bol protokol č. I/332/119469-140580/2011/Karn. V predmetnej výzve bol žalobca poučený o možnosti podať písomné vyjadrenie k protokolu v zmysle ustanovenia § 15 ods. 10 zákona č. 511/1992 Zb. v lehote najneskôr 8 pracovných dní odo dňa jeho doručenia. Žalobca predmetnú výzvu prevzal dňa 29. decembra 2011, mal možnosť vyjadriť sa ku všetkým zisteniam uvedeným v protokole, svoje právo však nevyužil a nezúčastnil sa ani prerokovania protokolu, jeho aktivita a spolupráca absentovala, v čase kontroly mal pasívny postoj k uplatňovaniu jeho procesných oprávnení a rovnako v odvolacom konaní nepredložil žiaden dôkaz o reálnosti dodania sporného tovaru.

Na ďalšiu námietku, že žalovaný vydával „vzorové“ rozhodnutia bez ohľadu na skutkovú situáciu a námietky, návrhy a dôkazy predkladané žalobcom v priebehu daňovej kontroly, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje s názorom žalovaného i krajského súdu, že predmetom súdneho sporu je rozhodnutie žalovaného č. 1020503/1/525547-1118594/2012/5309 zo dňa 16. augusta 2012, z odôvodnenia ktorého je zrejmé, že správca dane vykonal rozsiahle dokazovanie v súvislosti so sporným tovarom a žalobca ani v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane, ani v podanej žalobe a ani v odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sa ku konkrétnym zisteniam správcu dane nevyjadril a nevyvrátil ich opodstatnenosť.

Námietka žalobcu, že pri hodnotení skutkového stavu nepostupoval správca dane a žalovaný podľa ustanovenia § 2 a § 29 zákona č. 511/1992 Zb., nie je podľa názoru odvolacieho súdu dôvodná, pretože správca dane v záujme zistenia skutočného stavu veci vykonal rozsiahle dokazovanie na objasnenie uskutočňovania obchodu. Dôkazy získané z iných daňových kontrol boli použité v súlade so zákonom a vzhľadom na to, že sa obchody uskutočňovali výlučne v reťazci spomínaných spoločností, ich použitie bolo nevyhnutné na objektívne zistenie skutkového stavu.

Napadnuté rozhodnutie žalovaného tak, ako vecne správne konštatoval aj krajský súd je riadne odôvodnené a žalovaný sa s každou odvolacou námietkou vo svojom rozhodnutí podrobne vysporiadal. Námietka žalobcu, že rozhodnutie žalovaného nie je odôvodnené a že sa nezaoberal so všetkými odvolacími námietkami nie je ani podľa odvolacieho súdu preto dôvodná.

Rovnako ani tvrdenie žalobcu, že neúčtovanie režijných výdavkov žalobcom je iba porušením predpisov v účtovníctve, nie je dôkazom o tom, že nebola vykonávaná ekonomická činnosť, nepovažuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za právne významné, pretože záver, ku ktorému dospel žalovaný a správca dane, je správny a logický a nevychádzal iba z týchto zistení, ale z vyhodnotenia všetkých dôkazov jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach. Žalobca pochybnosť správcu dane a žalovaného nevyvrátil žiadnymi relevantnými dôkazmi. Počas celej daňovej kontroly bol prakticky pasívny, nereagoval na výzvy správcu dane, ani sa nezúčastňoval miestnych zisťovaní, nepredložil všetky písomnosti, ktoré od neho správca dane pri daňovej kontrole žiadal, preto správne konštatoval, že žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno.

V preskúmvanej veci odvolací súd dospel k záveru, že so všetkými relevantnými námietkami žalobcu sa už žalovaný v napadnutom rozhodnutí a krajský súd v odôvodnení rozsudku vysporiadal.

Vzhľadom na spochybnenie samotnej existencie tovaru, teda reálnosti na všetkých stupňoch obchodného reťazca deklarovaných zdaniteľných plnení v spojení s výsledkami miestneho zisťovania u žalobcu i v ďalších spoločnostiach v obchodnom reťazci, sa javí dôkazné bremeno zaťažujúce žalobcu spočívajúce len v predložení zákonom požadovaných formálne vyhotovených daňových dokladov, ako nedostatočné. Bolo potrebné, aby sám žalobca preukázal, že vynaložil a prijal všetky rozumné opatrenia a starostlivosť vyplývajúcu z rizika podnikateľskej zodpovednosti za dosahovanie účelu jeho hospodárskej činnosti, aby zabránil tomu, že sa ocitne v kolotoči fiktívnych zdaniteľných plnení, zneužívajúcich právo poskytované zásadou neutrality DPH.

Správa daní vo vzťahu k fiškálnym záujmom štátu je príslušnými hmotnoprávnymi a procesnými predpismi verejného práva upravená tak, že daňový subjekt má okrem iného povinnosť sám si daňovú povinnosť vypočítať, priznať ju a zároveň hodnoverne preukázať prostredníctvom riadne vedeného účtovníctva a iných listinných dôkazov, pričom v rámci daňového konania nesie dôkazné bremeno. Uvedené platí v plnom rozsahu aj na uplatnenie nadmerného odpočtu DPH. Správca dane je oprávnený a zároveň i povinný s využitím inštitútu daňovej kontroly a iných procesných postupov, samozrejme za zachovania procesných práv daňových subjektov zisťovať a preverovať základ dane alebo iné skutočnosti pre správne určenie dane alebo nároku na uplatnené vrátenie DPH. Z uvedeného dôvodu sa pri tejto činnosti správcu dane, predchádzajúcej rozhodnutiu o uplatnenom nároku na vrátenie DPH, autoritatívnym spôsobom, formou rozhodnutia uplatňuje dôsledná aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov správcou dane spolu so zásadou objektívnej pravdy vo vzťahu k potrebným zisteniam, aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov nedáva správcovi dane právo na svojvoľné a účelové nakladanie so zisteniami získanými v rámci daňovej kontroly alebo daňového konania, ale táto podlieha zákonom stanovenému postupu, keď je správca dane povinný hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom prihliadať na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), pričom toto vyhodnotenie zistených skutkových okolností musí zodpovedať zásadám logického myslenia a správnej aplikácie relevantných zákonných ustanovení.

Zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním v daňovom priznaní uvádzaných a správcou dane preverovaných skutočností, nakoľko daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Preto je na správcovi dane vykonávaným dokazovanie a jeho úvaha, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce so zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii.

Z administratívneho spisu vyplýva, že správca dane aplikujúc zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., s prihliadnutím na jeho povinnosť dbať na čo najúplnejšie zistenie potrebných skutočností, vykonal rozsiahle dokazovanie. Záver, ktorý správca dane so zistených skutkových okolností urobil a žalovaný ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o DPH. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobcom predložené daňové doklady a dôkazy na preukázanie sporného zdaniteľného plnenia nespĺňajú zákonné kritériá na uplatnenie nadmerného odpočtu DPH (§ 49 ods. 1 a 2 písm. a/ zákona o DPH), ako i vierohodnosti účtovnej povinnosti žalobcu (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb.).

Na podklade uvedeného je možné sa stotožniť s právnym názorom krajského súdu, že žaloba nebola dôvodná, pretože žalovaný sa v rámci žalobou napadnutého odvolacieho konania riadne vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a svoje rozhodnutie odôvodnil racionálnym zhodnotením skutkového stavu vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu a postupu správcu dane s prihliadnutím na relevantné hmotnoprávne a procesné ustanovenia daňových predpisov.

Vzhľadom na vyššie uvedené v spojení s citovanými ustanoveniami zákonov Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací po preskúmaní napadnutých rozhodnutí finančných orgánov, v medziach žaloby a odvolania, dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku nie sú dôvodné a preto rozhodol podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 druhá veta OSP tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca úspešný nebol a žalovanému v takomto konaní náhrada trov neprináleží.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01. júla 2016.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.